Premieră la Opera Comică pentru Copii

(Daniela Caraman Fotea, 2 iunie 2009)

Pentru profesioniști ori melomanii împătimiți de operă, Gianni Schicchi de Puccini reprezintă – la propriu și la figurat – una dintre orele selecte ale genului liric. Opus „de buzunar”, comic, alert, cu subiect specific teatrului buf, s-a potrivit mănușă și stagiunii destinate celor mici la Opera lor (chiar dacă lucrarea lui Puccini este o partitură serioasă, „grea” de înveșmântări muzicale, cu care copiii nu se confruntă în cotidian). Montarea nu s-a dorit a fi nici prelucrare, nici adaptare, nici concentrare de momente ușor asimilabile: urmărește aproape notă de notă originalul. Cum a fost posibilă trecerea rampei, spre acceptul celor mici? Mă gândesc și la faptul că cele 45 de titluri din repertoriu, au lăsat urme: educația muzicală obținându-se pe nesimțite, încet dar sigur.

Pentru actuala premieră rețeta se sprijină pe INGENIOZITATE, pe idei în trombă ale PROFESIONIȘTILOR („specie” pe cale de dispariție în context național...). Ei sunt: Smaranda Oțeanu Bunea, Mircea Diaconu (inspirată implicarea domniei sale în proiectul Actualitatea capodoperelor), dirijorul Ciprian Teodorașcu, scenografa Viorica Petrovici.

Așadar, ce se poate vedea-asculta în recenta premieră (25 mai – 2 iunie)? Într-un decor superb, ilustrativ pentru epocă, dar posibil și în contextul pretențiilor (mai ales coloristice) moderne, echipa vocală a Operei Comice se întrece pe ea însăși, atât muzical cât și scenic. Am obligația (și plăcerea) de a o nominaliza în totalitate: Vicențiu Țăranu, Eugen Voicu, Valentin Racoveanu, Andrei Lazăr, Gabriela Daha, Raluca Oprea, Daniel Filipescu, Rodica Ocheșanu, Andi Ardeleanu, Valentino Tiron, Alexandru Petrovici, Oana Damian, Ambrus Levente, Mihai Pricope, Roberta. Am o notă specială pentru Valentino Tiron (căruia îi urmăresc admirativ evoluțiile actoricești); în strădania continuă de a uimi, acum cântă! Are timbru catifelat, vocea este lucrată tehnic. Nivelul de interpretare al echipei este cel dorit de melomanul pretențios. Am reținut și rolul de compoziție al Rodicăi Ocheșanu, savuros, inedit. Cu toții sunt antrenați într-o sarabandă non-stop a mișcării, cu scene antologice (zidul uman menit să oprească priviri indiscrete...). Este „grifa” lui Mircea Diaconu și cea de a doua componentă – importantă – a reușitei premierei. Domnia sa posedă arta de a scoate la iveală prin îndrumări dibace, daruri, talente pe care, poate, cei de sub bagheta sa le dețin, chiar dacă nu le au în inventarul imediat, conștientizat, al profesiei. Aș numi demersul lui Mircea Diaconu un exercițiu de... maieutică regizorală!

Vârtejul din scenă păstrează fără întrerupere atenția copiilor – fermecați și de nostimadele micuței Roberta, foarte bine plasate în acțiune. Așa se face că aproape o oră nimeni nu... „suflă” în sală. S-a întâmplat și cu cel mai mari la spectacolul din 1 iunie când în Sala mare a Palatului copiilor se adunaseră 800 de spectatori.

Este o performanță! Adolescenți de an 2009 ascultând în liniște, Puccini!

Merite aparte are în context Ciprian Teodorașcu, privind acompaniamentul: printr-o orchestrație isteață, eficientă creează cu doar câțiva instrumentiști – ansamblul Serioso și organista Mădălina Florescu – o sonoritate rotundă, amplă, în stil. Nu simți lipsa orchestrei mari din originalul partiturii.

În concluzie, ambianță de efect, costume simpatice, regie, mișcare scenică, clasă interpretativă și conceptuală VIRTUOZE. Diferit de tot ceea s-a montat și am văzut prin lume: o oază de operă acceptată necondiționat de copii.

Numesc premiera cu Gianni Schicchi o „ ...ofensivă a esteticului”.